ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2014, čj. JMK 125658/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 7. 2016, čj. 62 A 7/2015-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu předcházejících řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice ze dne 13. 10. 2014, čj. OD/66960/2014-4, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se dopustil jako provozovatel vozidla RZ X, tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích spočívalo v tom, že *„dne 20. 7. 2014 v 10:10 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: X,*

provozovaného M. M., nar. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 72 km/hod, resp. 69 km/hod. (dle toleranční odchylky měření 3 km/hod., viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii)." Žalobci byla za uvedený správní delikt uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo shora specifikovaným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud") zamítl.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že v souzeném případě byl rychloměr použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňoval tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Vymezení skutkové věty v rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice je dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Krajský soud také shledal, že správní orgán prvního stupně žalobce řádně vyzval k doplnění jím podaného blanketního odvolání, přičemž odkázal na nesprávné ustanovení správního řádu. Argumentaci žalobce, že považoval za nadbytečné doplňovat odvolání o náležitosti uvedené v § 82 odst. 2 s. ř., neboť k tomu nebyl výslovně vyzván, označil krajský soud jako účelovou.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost co do obsahu opřel o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítl nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. Polemizoval s tím, zda lze umístění, instalaci, nastavení a spuštění rychloměru lidskou obsluhou a následné vyhotovení fotografie samotným rychloměrem bez zásahu člověka, považovat za měření bez lidské obsluhy. Podle stěžovatele těžiště obsluhy rychloměru spočívá v jeho nastavení. Automatizované prostředky jsou po nastavení ověřeny Českým metrologickým institutem, který ověří správnost jejich ustavení. Ustavení měřiče lze považovat za jeho obsluhu; kdyby měřič fungoval plně automaticky, nebylo by potřeba v kolonce „měřil" uvádět jméno strážníka a ten by nemusel dokládat své potvrzení o proškolení. Krajský soud učinil nesprávné skutkové zjištění, podle kterého byl měřič zabudován v jiném zařízení. Uvedené podle krajského soudu vyplývá z fotografie založené ve správním spise, stěžovatel však takovou fotografii ve spise nevidí a v návodu k obsluze je uvedeno, že rychloměr je umísťován na „trojnožce". Obsluha rychloměru skrze Tablet PC vyvrací plně automatizované fungování rychloměru.

[6] Krajský soud podle stěžovatele také nesprávně posoudil právní otázku týkající se dostatečné konkretizace místa údajného protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatečné vymezení místa ve výroku nahradit jeho specifikací v odůvodnění; tím spíše nemůže postačovat (údajná) patrnost této specifikace z podkladů pro rozhodnutí. Stěžovateli není zřejmé, kde se nachází přechod pro chodce, podle kterého lze místo identifikovat. Odkaz krajského soudu na tento přechod považuje stěžovatel na irelevantní

a nelze z něj ani činit závěr, že bylo měřeno v obci. I v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti musí být ze specifikace jednání ve výroku rozhodnutí zřejmé, zda je jednání v popsaném místě protiprávní či nikoliv. V souzeném případě *„[v]ýrok rozhodnutí neposkytuje dostatečnou oporu závěru, že jednání bylo protiprávní, neboť ne v každé variantě jízdy ulicí ‚Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích' je v rozporu s právem jet rychlostí 69 km/h; naopak v částech ulice ‚Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích' je takové jednání povoleno."*

[7] Stěžovatel namítl, že není úkolem účastníka řízení domýšlet, k čemu jej správní orgán vyzývá. Ani *„[s]kutečnost, že se nějaký subjekt údajně specializuje na zastoupení osob, neznamená, že má povinnost domýšlet si, že správní orgán po něm chce něco jiného, než k čemu jej vyzývá."*

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí, vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] V žalobě stěžovatel namítl, že *„zařízení Ramer AD9T je užíváno nikoli bez lidské obsluhy"*. Krajský soud však shledal, že rychloměr byl schopen, poté co byl nainstalován, fungovat samostatně a na základě fotografie, obsažené ve správním spise, konstatoval, že *„bylo měřeno stacionárním pevně nainstalovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (tedy nikoli měřidlem umístěným ‚na trojnožce', které by muselo být při samotném měření obsluhováno přítomnými policisty či strážníky)."* Kasační námitky však svědčí o tom, že stěžovatel setrval v domnění, že rychloměr, kterým byla rychlost jízda vozidla provozovaného stěžovatelem změřena, byl na místo měření nainstalován bezprostředně před samotným měřením – viz v kasační stížnosti prezentovaná analogie s použitím fotoaparátu, kolonka „měřil", kterou záznam o přestupku v souzeném případě neobsahuje, a také údajné předložení potvrzení o proškolení policisty. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření. Nejvyšší správní soud tak má za nepochybné, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

[12] K namítané nedostatečné konkretizaci místa údajného protiprávního jednání Nejvyšší správní soud obecně přisvědčuje stěžovateli v tom směru, že na výrok rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti dovodil, že v zájmu právní jistoty

obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009-65). Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS).

[13] V nyní souzené věci byly uvedené požadavky naplněny. Správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí vymezil místo spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f bod 4 zákona o silničním provozu názvem obce Židlochovice a ulicí Žerotínovo nábřeží, dále uvedl, že v daném místě je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h a popsal, že vozidlu provozovanému stěžovatelem byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost 72 km/h, po zohlednění odchylky 69 km/h, přičemž k uvedenému skutku došlo dne 20. 7. 2014 v 10:10 hod. Z výroku rozhodnutí je tak zřejmé, že blíže neurčený řidič při jízdě ve stěžovatelem provozovaném vozidle po ulici Žerotínovo nábřeží v Židlochoviích, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, tuto povolenou rychlost překročil, a to o méně než 20 km/h, čím naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f bod 4 zákona o silničním provozu. Protože stěžovatel, jakožto provozovatel vozidla, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, dopustil se správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

[14] Se stěžovatelem Nejvyšší správní soud souhlasí v tom, že nedostatečné vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze nahradit jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí. K tomuto závěru ostatně dospěl i rozšířený senát ve výše citovaném usnesení. Na věci to však nic nemění, neboť formální požadavky na výrok rozhodnutí byly v projednávané věci naplněny. Krajský soud zmínil, že ke změření vozidla došlo před přechodem pro chodce (na záznamu o přestupku i na přiložené fotografii je zřetelně vidět svislá dopravní značka A 11 „Pozor, přechod pro chodce“), aby deklaroval soulad mezi skutkovými okolnosti vymezenými ve výroku rozhodnutí a mezi skutkovými okolnosti plynoucími ze správního spisu. Uvedená fotodokumentace přesně zachycuje místo změření, čímž s maximální možnou mírou podrobnosti dokládá správnost vymezení místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. Touto fotodokumentací tak není nahrazováno vymezení skutkových okolností ve výroku rozhodnutí. Rovněž není podstatné, že přechodů pro chodce se v obci i mimo ni může nacházet více; účelem fotodokumentace není přesně vymezit místo protiprávního jednání (to je účelem výroku rozhodnutí). V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. 4 As 28/2010-56, který stěžovatel citoval, bylo sporné umístění dopravní značky signalizující konec obce. Umístění takové dopravní značky jistě nelze ztotožňovat

s umístění dopravní značky signalizující přechod pro chodce, neboť dopravní značka „Pozor, přechod pro chodce“ nijak nereguluje nejvyšší povolenou rychlost.

[15] V rozsudku ze dne 7. 6. 2016, čj. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlédnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.*“ Obec Židlochovice lze považovat za obec menší velikosti a ani dopravní situace v ní se nejeví složitou; to lze seznat např. z mapy, kterou stěžovatel přiložil k žalobě. Námitku, že v částech ulice Žerotínovo nábřeží je povoleno jet rychlostí 69 km/h, vznesl stěžovatel až v kasační stížnosti; k takto uplatněné skutkové novotě kasační soud podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží. Nejvyšší správní soud proto shodně jako soud krajský považuje vymezení skutkové věty v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za dostatečné a nezakládající nezákonnost či nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje také s vypořádáním žalobní námitky, týkající se chybného poučení ve výzvě k doplnění odvolání. Krajský soud správně uvedl, že rozsah poučovací povinnosti podle § 4 odst. 2 s. ř. je modifikován povahou úkonu, jakož i osobními poměry dotčené osoby. I podle Nejvyššího správního soudu lze rozumně předpokládat, že zástupce stěžovatele je natolik v právu orientován, aby poznal, že správní orgán stěžovatele vyzval k doplnění blanketního odvolání, byť odkázal na nesprávné ustanovení správního řádu. Námitku proto považuje za účelovou.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. března 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu